

Cena časopisu Priestor pre život je zdarma. Budeme radi, keď vydávanie časopisu podporíte sumou 10 Sk. Touto sumou podporíte nie len vydanie ďalšieho čísla, ale aj organizáciu, ktorá ho vydáva. Preto Vám za to ďakujeme.

Sadenie stromkov v kempe

PRE DUŠE POETICKÝCH SLOVANOV

Kedysi dávno pradávno, ľudia si dali Slovo, slovo dalo slovo a vznikli Slovania, Slavjani, Slávi, Slaveni a medzi nimi Slováci...

Svätoplukova povest o troch prútoch stále v nás znie, nuž s touto ozvenou rozvíjajme nám dané Slovanské krásnosti, naše ľudské, Bohom a Živou Vesmírnou silou živené nádeje a modlitby, kroje vyšívané a ľubozvučné slovanské melódie.

Nech ráci uznať každý jeden z nás, a najmä tí mimo...SLOVAN berie do rúk polné rydlo a pero, ...žne, čo zasadí... spieva na plné hrdlo, neberie zbraň – pušku, my Slovania stromy a kvety sadíme, vyšívame srdcom, dušou na slovanské kroje, košelu či rubašku, my pod slobodným Sln-

kom sme žili a Žijeme...!

My Slovania slávime Boha, Slnko, Mesiac a Hviezdy * Všemohú Svet, tak včera ako dnes Milujeme celú matičku Zem. Čistú, čistú Vodu, nás živí Živa, zo Slnka živá sila a práca, naša Matka Zem, každodenný Chlieb, zemiaky a kapusta, medovina, pivo a chren, Láska je pokropené každé dieťa, muž, žena, každý Deň.

Ver Slovian ver, nám neprosieva droga, koka-kola, či hamburger... to klamlivý šepot toho chamtivého mamona
...ochutnaj a skús... a zanechá v tebe pustotu, biedu a trus...

Slovania, dragi Slaveni my djeca smo Ljubavi, Boha, Zeme, Slnka, Vetrov a Dažďov plodonosných...

My Slovania, Slováci, Česi, Rusi, Ukrajinci, Rusíni, Srbjanky i Srbi, Bielorusi, Macedónci, Bulhari, Poliaci,

Chorváti, Slovinci, Crnogorci i Lužici... po celom širom svete Slovania... žime statočne a hrdo ako Božie deti

tejto planéty, v každom z nás, tak aj v Nebi, sú naši predkovia, nech sa za nás nehanbia, žime spolu v Láske a Láskou budú žiť aj Slovanov potomkovia...

Žime ! Vedome a bdelo, nech v rovnováhe je myseľ, Srdce, Duša, nech Duch Slovanský drží naše telo...

Napísané dňa 15. 11. 2001 o 03. 45 ráno v Poprade, platí to aj dnes a vždy... váš JOŠi *

V Poprade dňa 18032004, 10.00 h

Úvodník od Jošiho

Milí čitatelia

Ak v nejakom časopise príde občas k redakčnému významovému omylu, zvykneme vraviť, že zasiahol redakčný škriatok. Stalo sa aj nám v minulom čísle 10 - PPŽ z februára 2004.

Tento malý huncút si jednoducho privlastnil jedno malé „d“, v našom minulom úvodníku.

Takému malému lapažovi je úplne všetko jedno či je to - redakčný básnik - alebo reakčný.

Iba on vie, k čomu asi potreboval to malé - diečko,

možno dodá -cé- a bude mať cédečko.

Milí čitatelia, môžete sa spoľahnúť, že JOŠi je básnik redakčný teda patriaci k redakcii v zmysle prípravy - príspevkov rukopisov, čiastočne môže byť aj reaktívny v zmysle vplyvu vonkajších popudov, avšak nie reakčný - v zmysle spätosti či brzdy pokroku...

Veríme, že na základe jeho doterajších príspevkov si doplníte to malé - diečko - ako treba.

-r-

OZNAMY

- Prepáčte nám Vážení čitatelia že naše články neprechádzajú podrobnou korektúrou chýb ako aj štylistiky, budeme radi ak nám aj napriek tomu porozumiete.

- Všetky predchádzajúce čísla PPŽ sú uverejnené na našej webovej stránke: proces3.webpark.sk. Omylom v minulom čísle bola uverejnená zlá adresa webu.

Úvahy hlúpeho Jana

Dnes opäť hlúpy Jano sudi, posudzuje, odsudzuje. Hlúpy Jano je kráľom aj šašom svojej pece a navyše svojho suda. Preto priatelia aj naši „nepriatelia“, vítajte vo svete rozporov. Svet je plný rozporov a paradoxov, je plný zmien. Dajme prieťah novému poznaniu, všetko okolo nás sa mení aj my sa meníme. Procesom zmien prechádza celý vesmír, preto priatelia aj „nepriatelia“, aj my budme súčasťou tohto procesu. Je to dobrodružstvo ktoré čaká ľudstvo v treťom tisícročí. Budeme počuť o veciach ktoré oko nevidelo a ucho nepočulo. Hlúpy Jano vám bude prezrádzať pravdy skryté ale aj odmietnuté, múdre aj hlúpe, neprijemné aj radostné. Vždy bude tým, čo má čo povedať tomuto národu, hlúpy Jano sa skrýva v každom z nás. Hlúpy Jano má čo povedať aj Európe do ktorej sme sa nedostali, ale vždy v nej boli. Hlúpy Jano nadstavuje zrkadlo nie len hlupákovi, ktorí často disponujú aj vysokoškolskými diplomami a mnohí z nich uvrhli tento svet do bezbrehého konzumu, ale aj začínajúcim chápujúcim, ktorí by nemali strácať pokoru a Lásku. Dnešnou témou bude megalománia, veľikášstvo, strach.

(čítajte na strane 6.)

<http://proces3.webpark.sk>

Milý Priestor pre život

Vždy sa veľmi poteším, keď zbadám na ulici postávať medzi chodcami Vášho človečika. Teším sa keď môžem čítať Váš časopis a hltat jeho obsah s úsmevom na tvári a s prikyvkávaním. Málokedy sa dokážem s niečím stotožniť ako s Vami. Je to úžasné. Som rada, že sa takto dostanú zaujímavé myšlienky, ktoré by inak mnohí nahľadali takýmto jednoduchým spôsobom. Vaše riadky tak dajú mnohým viac ako si možno zavadať pripustiť. Prinútiť ľudí zamyslieť sa nad skutočnosťou, ktorú si inak neuvedomujú, dokážu prehĺbiť pocity, ktoré už majú v srdciach, dokážu otvoriť oči, pozastaviť sa, porozmýšľať, uvedomiť si to dobré v sebe. Dakujem Vám, mám Vás rada. **Eva**

Vážení

Dostal sa mi do rúk váš časopis PPZ c. 4. Bol pre mňa trochu prekvapením. Na jednej strane som rada, že sa venujete duchovným otázkam. A v mnohých veciach s vami súhlasím, na druhej strane ma však boli, že vo vašich článkoch nachádzam zavádzajúce informácie. Vy si možno myslíte, že píšete len pravdu. Ale nie je to tak. Rada by som sa preto vyjadrila k niektorým vašim výrokom, ku ktorým mám výhrady.

Už v úvodníku ma zarazila veta: „Si ODVAHA sama... nejestvuje nič, čoho sa bojíš. Nič, čo by ti mohlo ublížiť.“ Ako by ste popierali existenciu všetkého toho zla, čo číha na ľudí.

Keď hovoríte o poriadku, v podstate s vami súhlasím. Je dobre usilovať sa byť harmonickým človekom. Aj keď na 100 percent sa nám to asi nikdy nepodarí. K radám hlúpeho Jana mám takúto poznámku: Treba ho brat vážne, keď je hlúpy?

Mne osobne sa napr. jeho odsudzovanie modernej medicíny zdá prehnane. Veď mnohé jej metódy skutočne pomáhajú - aj pri rakovine.

Zdá sa mi tiež, že občas používate citáty z Biblie trochu nevhodne. Pôsobí to tam nejakým neprirodzeným, napr. „Kto mečom bojuje, mečom aj zahynie.“ Ďalšia vec, v ktorej s hlúpy Janom zasadne nesúhlasím, je otázka existencie diabla. Myslím, že satanovi to vyhovuje, keď si ľudia myslia, že neexistuje. Myslia si, že keď nie je, nemôže im ani uškodiť a preto sú menej opatrní. A nenazýval by som falošnými prorokmi všetkých tých, čo upozorňujú často na reálne hrozby. Veď mnohí to robia s naozaj dobrým úmyslom - boja sa o ľudí. A takisto pravých prorokov nemožno rozoznávať len podľa toho, či nešíria strach. Veď nešírenie strachu ešte nezaručuje pravdivosť ich posolstva. Aj oni môžu prekrúcať pravdu. (a keď porovnáme jeleňa a vola, ťažko povedať, kto sa ma lepšie)

Aj Janove názory na samovraždy sa mi vidia pomýlené. Ja tento druh úteku od problémov neobdivujem. Ja v tom vidím predovšetkým zbytočnú stratu života. A úplne som pobúrená, že nazývate Ježiša samovrahom. Ved on sa predsa nechal zabiť z lásky k nám, aby sme mohli vecne žiť v nebi. Asi ste celkom nepochopili jeho poslanie. Čo sa týka levitácie, nemyslím si, že by sme k šťastiu potrebovali práve takéto „lietanie“. Načo sa to učiť? (a zažiť pritom toľko bolestných pádov) A kto je tým učiteľom v našom srdci? Ste si istí, že to je dobrý učiteľ? (lebo je možné, že i satan tam ma svoj vplyv - hoci tomu aj neveríte)

K odpovedi pre Katarínu vo vašej listárni by som tiež chcela niečo podotknúť. Ona sa vám snažila vysvetliť, že aj kresťania (rovnako ako ostatní ľudia) sú slabí a nedokážu žiť bez toho, aby nerobili chyby (a často i tie iste dookola). Majú však tu výhodu, že veria v Božie odpustenie.

Viem, že slova o kríži sa vám nepočúvajú príjemne. Ale Ježiš nás svojim krížom zachránil = spasil = vykúpil (zaplatil výkupné svojou krvou) a o tom kresťania nemôžu mlčať.

Krátko sa chcem vyjadríť i k tej urologickej záležitosti na strane 7. Nechce sa mi veriť, že to bolo naozaj tak, ako sa tam tvrdí. Prečo by mal prísť práve vek Vodnara? (vlastne ani neviem, čo to znamená) A nemyslíte, že práve Aštar je falošným prorokom? Hovorí, že hlas pravdy môžeme počuť v našom vnútri. S tým súhlasím, no niekedy tam počuť i iné hlasy a nie je vždy ľahké rozoznať ten správny. No a posledná Aštarova veta ma už „dorazila“. Vraj „Budte požehnaní Najvyššou láskou a Pravdou ducha.“ Že sa niekto nehanbí zneužívať Božie meno!

Moja posledná poznámka sa bude týkať poslednej strany. Priala by som si, aby si autor tzv. úvahy hľadania pravdy... trochu poopravil názor na Boha. Nech si nemyslí, že Boh na ľudí zabudol. Necháva na nich síce dopadať ťaživé následky zneužitia slobodnej ľudskej vôle (ktorú on rešpektuje), ale pravda je i to, že sa o nás neustále stará. (Je mojím veľkým

Milí ľudia * Čitatelia

Dňom 19022004 som bol uvedený do redakčného kolektívu časopisu, či ak chcete novín Priestor pre Život, kde mi bola pridelená stránka F-4 so zameraním najmä na poetické *Duše* nás Slovanov, bez ohľadov na politiku, ekonomiku, rasu, vierovyznanie či iných staronových bludísk a podtlakov... tlakov... nátlakov..., ktoré používa súčasťná tzv. civilizácia.

Myslím si - najmä cítim, že všetko dôležité v našom bežnom celodennom styku

tak aj v texte písaním, mohli by sme vyjadrovať uvedomele, citlivo s veľkým písaním.

Áno, ľudia * Čitatelia, ako oslovenie Vás v tomto liste, v tom duchu niesli sa všetky moje poetické Odrobinky - malé zrnká múdrosti v našom časopise PPŽ doteraz uverejnené.

To iba tak trochu pánu Danielovi Diškancovi - zodpovednému redaktori PPŽ pomáham tlačíť... ťahať... vozík plný života aj, keď všetci máme trochu vykrivené kolieska...

...trochu podvihnúť... odľahčiť ten životný batoh tarchy... seba, jemu, vám čitatelia, aj bez domovského kempu... aj vám, ktorí „nemáte čas“ pozrieť sa v sebe... k Slnku... aby, keď prideme až Tam... ten tulácky - kráľovský batoh... bol prázdny!

A prečo Duše Slovanov? Pretože Slovania vždy žili v nádhernej riečnej a horskej Živej Čistote, človeku nablízku aj okoliu svojmu, hoci, vraj pohania boli, s Bohom žili.

A mali čas divať sa do seba... Neba... hore k Oriónu *

Dnes je to žiaľ... aj mne a isto aj vám..., je to tak, berú nám zvyky naše, fujaru, valašku, dúhové kroje, polia, nivy, rie-

ky aj lesy a do rúk dávajú mamonársky frak a útočný prak...

Milí čitatelia, Prispajte ak chcete, na túto stránku... zrnkom vašej ľudskej Slovanskej bytosti,

Nebeské poklady totiž tvoríme... Teraz... a Tu... v našej pozemskej prítomnosti...

Dnes vám predstavujem humoristu * priateľa, ktorý je priam chodiaca zdravotná pohotovosť, bezplatná poisťovňa, na každú bolesť pohotovosť liek.

Osobne mu vďačím za jeho humor, ktorý prináša teplú a citlivú ľudskosť... a horúci smiech... *** **bude nás rozosmievať pán Drahoslav Drago Mika z Popradu.** ***

Hrejmte sa... smejmte sa... na vozíku našom, vyrovnávajme kolieska batoh náš, nech je čo najprázdnejší...nech je nám Hej...

v Poprade 23022004

Váš JOŠI * Blahosej *

Bodlačie Draga Miku

- * Nechodím na koncerty. Stačí, keď mi Cigáni v bruchu vyhrávajú.
- * Vraj za všetkým hladaj ženu. Pozrel som za skriňu, a nič.
- * Za všetkým hladaj ženu. Iba za svojou biedou vládu. *Keď bieda klope na dvere, žiadny zámok nepomôže.
- * Máme potentnú vládu - potentuje čo sa dá. * Peter zaprel Krista a naša vláda Rozum.
- * Urobte opačne, ako chcú politici, a všetko bude dobre. *Vláda sa pomínie, Humor zostane.
- * Čím ďalej, tým sa máme lepšie. Čím bližšie, tým sa máme horšie.
- * Kto doslúžil, ide na zaslúžený odpočinok. Kto dopracoval, ide kade ľahšie.
- * Politici majú k nám blízko - čo by kameňom dohodil. * Štát zadĺžila vláda, ale dlhy splácame všetci.
- * Vláda je opitá mocou - pije našu krv zmiešanú s alkoholom.
- * Slovensko ide do Európy, Slováci ostávajú doma.
- * Byť chudobným nie je hanbou. A náš štát sa tým priam hrdí,
- * Kde je chorá spoločnosť, zdravotníctvo nepomôže

Váš Drago Mika

ŽIVOT SLOVÁKA

Život Slováka je ako rastlina, rastie a vyschýnaale je znovuzrodený. Slováč je ako cibuľa, hoc, oči rozplače je kráľovná kuchyne už celé veky.

Slovák je Slováč, z abecedy sú slová, Slová Slováckove hrejú a smejú sa aj ukrutne bolia...

Slováci, hromadne sme Slovač, ubližujeme sami sebe, keď iných nasledujeme. Takže, milý Slováč, ak sebe – iným krivdiš, tak si poplač...

Život Slováka máva aj iné, než z cibule slzy, Slováč je ako soľ, bez nej chlieb nechutí, soľ v očiach však bolestne páli...

Slovák spieva od kolísky, plače, robí, trpí, stále však verí... Má to v podvedomí – Bohom vyvolený a očistený...

Slovenka – Slováč majú kraj ľudový, jedinečný – Slovenský. Tak statného junáka aj dedinskej devy. Každého obdobia kvety farebné stuhy vlajú, Božské znaky nesú od drevenej kolísky, javorových husličiek, cez stôl dubový, po kríž pod lipou do zeme vsadený...

Slováka sa netreba báť. Slováč vydrží žiť, piť, robiť, vie horúco milovať Boha, Človeka a jedlo.

Nebuď slovákofób neboj sa Slováčov, buď slovákofil – miluj Slováčov. Bolo povedané: „Nebuď otrokom!“ kráľov, politikov. Buď slobodný, slobodný ľudomil.

Slovák, ten vie o cibuliach dosť, že šupa šupu kryje, sukňa na sukňu patrí, že zo srdca vychádza Lásky a cudnosti Vesmírny most...

Slovák úžasný dar od Boha dostáva, že smeja sa - plače trpezlivo znáša stav, že prázdne vrecká má. Preto v duši snáď každé kvieťa má, Slováci sú vedomí, to najcennejšie je šťastné Dieťa.

Slovák o živote vie, o politike panskej, hlúpej nadutosti kde ruka z ruky myje podvodnicke pomyje, a pácha krutosti...

Slovák, nepodliehaj zvodom lakomosti a mamonu, už prichádza Deň a BOH sa pýta: „Slovák, čo si to žil, prečo si ten živý kraj ľudový odložil? Z lesov, polí, od riek, z hól si odišiel... na ucho mobil nasadil počúval hlúpe reklamy, že hamburger je lepší než bryndzové halušky.“

Takže, milý Slováč, Čo my nato...? Držme sa Pravdy, SOĽ NAD ZLATO...!

*Slovákom venuje
Jozef Ondrej Škrabák
20052000, Poprad*

POĎAKOVANIE

- Ďakujeme ľuďom ktorí náš skromný časopis nezahodia a dajú ho prečítať známemu či neznámemu susedovi.

- Ďakujeme všetkým prispievateľom v doporučenej sume 10 Sk za ich ohotu. Polovicou tejto sumy prispievate distribútorovi a polovicou našej organizácii. Ďakujeme Vám.

- Ďakujeme našim stálym aj nestálym dopisovateľom za príspevky ktoré obohacujú náš časopis

- jeden Človek nám poslal na účet „nehoráznu“ sumu 50.000 Slovenských

korún. Za tieto peniaze sme investovali do výstavby malej skladacej oteplenej chatky, výstavby cesty a prístupových chodníkov a mnohých iných vecí. Ďakujeme Vám milý sponzor, ktorý nechce byť menovaný, za podporu.

- Jedna pani na námestí darovala nášmu združeniu sumu 10.000 Sk s odvodnotením: „Keď pomáham svojim deťom, prečo by som nepomohla aj Vám?“ Ďakujeme milá daryňa, ktorá sa mimochodom pohybuje na barľách, za Váš šľachetný čin.

L I S T Á R E Ň

želaním, aby o tejto nesmierne veľkej Božej láske ku každému človeku vedelo čo najviac ľudí.) Veď On miluje každého človeka a chce nám len dobre.

Ďakujem za pozornosť, ktorú ste venovali čítaniu toho, o čom som ja presvedčená.

Jana Paľcová

Odpoveď našej redakcie

Milá pani Paľcová

Reagujete síce na naše staršie číslo PPŽ, ktoré bolo vytvorené s trochu poburujúcimi témami ktoré boli prijaté časťou verejnosti ako rozporuplné alebo zavádzajúce. Možno je preto dobré, vrátiť sa k týmto háklivým témam. Budeme Vás list považovať ako otázky pre nás a hľadať v ňom spoločné poučenie.

- Viackrát sme pripomínali že píšeme či publikujeme naše malé pravdy či polopravdy alebo pravdy nášho vnímania sveta. A možno aj klameme a zavádzame, nemáme problém to aj priznať. Sú ľudia ktorých naše názory poburujú a sú aj takí, ktorí naše názory primajú. Je možno dobré, že naše publikované názory vzbudzujú diskusiu.

- Skutočne veríme, že všetko zlé, čo číha na človeka nepochádza z vonka, ale všetko zlé pochádza z jeho nepochopenia života a aj smrti. Človek sa v svojej podstate ničoho nebojí, je odvaha sama. Už to je dôkaz že ľudia sa v krízových situáciách dokážu obetovať, aj za cenu svojho života. Všetko nepochopenie nepochádza od diabla ale od vlastných predsudkov, mýtov, strachu, nepochopenia. A kto šíri predsudky, mýty, strach, nepochopenie, je otázka pre Vás a pre mnohých iných.

- K radám Hlúpeho Jana nám kladiete otázku, že keď je hlúpy či ho musíme brať vážne?

Samozrejme že ho nemusíme brať vážne, jeho úvahy sú možno hlúpe a nezmyselné a predsa u nikoho vzbudzujú pozornosť a možné úvahy. Múdry s ním nechcú diskutovať, nakoľko múdry sa nebvavia s hlupákmi, je to pod ich úroveň. Vrana k vrane sadá, múdry hľadá múdreho a hlupák s hlupákom si rozumejú, len nikdy nie je isté, v ktorej skupine je viac „múdрых“ a v ktorej viac „hlupákov“.

Zásadne nesúhlasíte s hlúpym Janom čo sa týka existencie diabla a satana. Hlúpy Jan naopak dupe nohou a kričí celému svetu, že diabol a satan nejestvujú. Hádza sa o zem, truceje a tvrdí že existujú len naše diabolské a satanské schopnosti a vlastnosti. Ani jeho trucovanie nepomôže aby niektorí tomu uverili. Skutočne máte pravdu, pre mnohých ľudí satan a diabol existovali a zrejme aj budú existovať.

Píšete nám, že názory na samovraždy sa Vám zdajú pomýlené a zavádzajúce. Ste pobúrená keď hlúpy Jan nazval Ježiša samovrahom. Je pravdou že Ježiša zavraždili no Ježiš vedel že za jeho názory ho zavraždia a mohol sa skryť alebo utiecť, dobrovolne sa vydal na smrť a to zavrhol samovraždou. To nespochybňuje jeho historickú úlohu a jeho lásku k nám, tým, že nám ukázal cestu.

- Čo sa týka Levitácie o ktorej hovoríte, že načo sú nám bolestné pády, načo sa to máme učiť a pod. Táto téma je v dnešnej dobe málo pochopiteľná, už len preto, že sa levitácia skutočne naučiť nedá. Naučiť sa môžeme len niečo čo bolo vymyslené ako matematika, filozofia, medicína, dejepis, a všetko možné. No to neznamená, že sa levitácia nedá zvládnuť a to je niečo iné. K tejto téme sa ešte vrátíme a verte, že to bude téma zaujímavější ako všetko čo ste doteraz počuli alebo videli. Táto téma bude hýbať celým svetom, je to niečo čo je v starých knihách opísané ako: „Okno nevidelo, ucho nepočulo“, je to niečo čo vyrieši energetické problémy ľudstva, vyrieši hlad a biedu, zamedzí vojnám a mnohé iné. Učiteľ v našom srdci je tichý nepočuteľný hlas a ťažko si ho môžeme zameniť so satanom. Keď Ježiš chodil po vode alebo sv. František sa vznášal, ťažko ich môžeme podozrievať s paktovaním s diablom. Preto by bolo dobré Ježišove skutky, možno aj levitáciu, považovať ako jeho odkaz: „Čítajte to, čo som robil ja“!

- Píšete nám, že si máme dávať pozor na učiteľa v našom srdci, že to môže byť aj satan či diabol. Neveríme, že v srdci kde sídli náš pokoj, sa nájde miesto pre satana a diabla. Satanské a diabolské myšlienky môžu ovládnuť našu myseľ, no sami sme ich tvorcovia. Stačí si myslieť, že existujú, sami si ich tvoríme a zmohtňujeme.

- Viete, že slová o kríži sa nám nepočúvajú príjemne? Máte pravdu, krížovania, vyliatej krvi bolo už dosť. Tiež neradi počúvame o zachránení, spasení, vykúpení a pod. Tiež neradi počúvame ako kresťania hovoria o týchto termínoch, hovoria, ale nekonajú. Reči a búchaní do prsô pravovernosti

kresťanov, je a bolo dosť. Viete, nazývať sa kresťanmi, o sebe nemôžeme povedať. Nie sme kresťania, nie preto že by uznávali iné náboženstvo, nie preto, že sa nám kresťanstvo nepáči. Ale len preto, že povedať o sebe, Som kresťan, vyžaduje presvedčenie a hlavne obrovskú zodpovednosť. Nedisponujeme týmito vlastnosťami a preto sa nepovažujeme za kresťanov. Sme len hľadajúci na ceste, čiastočne ovládajúci teóriu, len ďaleko od praktického pochopenia

- Píšete, že neveríte ufologickej záležitosti na strane 7 PPŽ č.4. Viete, že sa hovorí, že lepšie je veriť ako neveriť? V našom časopise sme sa zaviazali že uverejníme každý názor, ktorý podporuje lásku k blížnemu. Uverejnili sme príspevok ktorý evidentne podporoval lásku k blížnemu. Sami nie sme ufológii zvlášť naklonení, no spraviť s Aštarom falošného proroka nemusi byť pravdivé. Vraj Vás „dorazila“ Aštarova veta: „Budete požehnaní Najvyššou láskou a Pravdou ducha“. V čom Vás táto veta pobúrila? Prečo si myslíte, že bolo týmto zneužitie Božie meno? Ak niekto praje komukoľvek to najlepšie, je to zneužitie slova Božieho?

Vo vašom liste nás zaujala najkrajšia myšlienka uverejnená na konci listu. „Je mojím veľkým želaním, aby o tejto nesmiernej a veľkej Božej láske ku každému človeku vedelo čo najviac ľudí“. Viete, že každé dobré pranie sa vždy vyplní? Mnohé veci nie sú ani nám jasné, stále sa učíme, vzájomne aj od Vás pani Jana. Možno vzájomnou diskusiou mnoho vecí a súvislostí prehodnotíme, bude nám možno zatažko niečoho sa vzdávať, opúšťať staré pravdy, no veríme že spoločnými silami sa nám to podarí.

A mimochodom, Vaše želanie o nesmiernej Božej láske sa tiež pokúsime naplniť, aspoň tým, že uverejňujeme Váš list a našu odpoveď.

S pozdravom za red. PPŽ Daniel Dižkanec

Dostávame mnoho prosieb o možnosť ubytovania v našom kempu. Žiaľ teraz naše kapacity sú minimálne. Napriek tomu sa snažíme pomôcť každému, vidiac a cítiac potrebu. Tri listy s prosbou o pomoc uverejňujeme, prvý od pani z Považskej Bystrice a druhý od pani ktorá pracuje v internátnom učilišti ako sociálna pracovníčka a tretí od Človeka z Trenčína. Keď sme často bezmocní, aspoň si zadanávame, aspoň sa nám na chvíľu ulaví a potom, zas aspoň mútíme vodu...

Vážená redakcia - členovia časopisu Priestor pre život.

Na začiatku mojich písaných riadkov Vás pozdravujeme a od Pána Boha vyprosujem dobré božie požehnanie na myšlienkach, slovách, skutkoch a veľkú silu na vykonávanie tak namáhavej práce pre tých, čo sa starajú o ľudí čo pomoc potrebujú, hlavne strechu nad hlavou a denne chleba a teplej vody. Sú to ľudia čo prepadli alkoholu, drogám, no i takí čo stratili nádej a pomýšľajú, že si zoberú život, keď vládajú nebudú a nebudú im pomáhať iní. Uvediem môj príklad:

Pracovala som s mladou dievčinou. Pretože vedela pekne písať na stroji, bola neskôr prijatá na zodpovedné miesto, kde ako dôležitá úloha bola zachytávať, každé vypovedané slovo. Viac som sa s ňou nestretla, aj keď bývame v jednom meste. Pred sviatkami som išla v doprovode môjho syna (som chorá), sedela som na lavičke, prišla k nám jedna žena okolo 45-50 rokov, tak som ju hodnotila. Na moje prekvapenie ona sa na mňa obrátila otázkou: „Ty ma nepoznáš? Zmenila som sa, pravda?“ Priznala som sa, že na vzhľad mi je známa no neviem o koho sa jedná. Povedala mi priezvisko za slobodna a potom som si spomenula že je to moja po mne nastupujúca pracovníčka. (Ja som išla na materskú dovolenku). Zarozprávala sa a v skratke vylíčila celý svoj život od času, keď prišla pracovať miesto mňa, až po okamih čo sa mi prihovarila. Priznáva že prepadla alkoholu a bez cigarety nemôže byť ani dňa. Bola 2 krát vydatá, má vydatú dcéru a 12-ročného syna v ústave. Dom predala a išla bývať na internát no neplatila a bola vystavovaná na ulicu. Pýtala radu, poslala som ju do azylového internátu, tam už nie je miesto vraj sú tam len muži. Do charity ani nešla, je to vraj pre deti...chodí, prosí aspoň na týždeň, je na polovičnom invalidnom dôchodku. Teraz som sa dozvedela že prebýva, kto ju uchýli (u mužov) a to len na pár dní. Vedomá si je, že tento stav si spôsobila sama, akosi prestala myslieť, myslí, aby nazamrzla vonku, aby mala cigaretku, aj keď sa nebude mať za čo najesť. Prišla viackrát za mnou, aj sa vyjadřila, že pomýšľa na smrť vlastnou rukou. Ako pomôcť? Napadla ma myšlienka, že Vám napíšem, nie ako ohováranie,

Napísali nám čitatelia

Vážená redakcia PPŽ

Rozhodol som sa Vám napísať jeden príbeh, ktorý sa stal, lepšie povedané, ktorý som prežil, t. j. precítil vo svojom vnútri, aj keď nie v čase, keď sa odohrával, ale s odstupom niekoľkých rokov a skúsenosť z tohto príbehu sa stala mojím presvedčením. Presvedčením, ktoré človek nemôže získať čítaním, videním, počúvaním, ale iba svojím vlastným prežitím. Chcem to napísať, ako dôkaz pravdivosti článkov, ktoré často môžeme čítať vo vašom časopise, a na ktoré smerujú i Vaše poznámky o opakujúcich sa veciach v článkoch. Je to dôkaz o sile myšlienky a následkoch myšlienok. Viem, že tieto články, alebo deje (skutočnosti) nepotrebujú žiadne dôkazy, ale dnešný svet Bohu žiaľ neakceptuje skoro nič, čo sa nedá dokázať, vidieť, ohmatať... Viem, že dôkazy týchto dejov môže prežiť každý, kto len trochu chce.

Stalo sa to niekedy začiatkom osemdesiatych rokov, mal som vtedy 13 rokov a v jeden deň som musel ísť k lekárovi s vysokými horúčkami a veľkou opuchlinou na ľavom líci. Lekár po niekoľkých vyšetreniach nariadil okamžitú hospitalizáciu v nemocnici s diagnózou – hnisavý zápal mozgových blán. Priebeh choroby bol veľmi rýchly, nasledovalo nasadenie antibiotík, čistenie prínosových dutín, odoberanie „miechového moku“, čistenie oka, atď., atď., pričom nenastávalo očakávané zlepšenie. Začínal som ochrnievať na pravú časť tela, prestal som vedieť rozprávať a horúčky išli ešte vyššie. V tento deň lekári po ďalších vyšetreniach ihneď kontaktovali moju Mamu, že ak ma chce ešte vidieť, aby prišla urýchlene do nemocnice, že je veľký predpoklad, že zomriem. A tu sa začína onen príbeh, končiaci presvedčením o neochvejnom fungovaní prírodných zákonov.

Mama sa okamžite s plačom vybrala do nemocnice. Keď prechádzala námesťami, myšlienkami pohrúžená do tohto deja, oči jej padli na kostol, kde sa zastavila, pravdepodobne nabrat silu k stretnutiu so mnou. Keď vošla do kostola, jej vnútro preniklo presvedčením – môj syn bude žiť, nech si každý hovorí čo chce a myslí si čo chce, len musím byť sústavne pri ňom. Ja chcem, aby môj syn žil. Prestala plakať, nabrala klud, ktorý môže prameniť iba z presvedčenia a viery vo svoju myšlienku. A s týmto presvedčením pokračovala do nemocnice. Po príchode do nemocnice lekári nerozumeli jej kludu, nebola vôbec zhrozená, ani zlomená a povedala lekárom jediné: môj syn bude žiť, len s ním musím zostať (podotýkam, že Mama nebola nijaká silná kresťanka, ani žiadna sektárka či šaman-ka, bola úplne „obyčajná“ žena, ktorá verila v život svojho syna). Najprv nevideli reálne situáciu, aby zostala pri mne na detskom oddelení, avšak po veľkom naliehaní ju prijali ako pacientku, dali jej prenosné lôžko, ktoré si dala vedľa mojej postele. Od tej chvíle akoby prebrala osud do vlastných rúk a svojou prítomnosťou mi vstúpila vôľu a túžbu žiť. Vstúpila mi svoje presvedčenie o mojom živote, myslela za mňa a mnou. Zrazu sa všetky okolnosti, súvisiace s

mojim prípadom začali vyvíjať tým smerom, aby som žil.

Môj stav sa sústavne zhoršoval, no prítomnosť Mamy v lekárňach vyburcovala ďalšie iniciatívy. Rozhodli o operácii hlavy. Snažili sa vybaviť vrtnútkou do Hradca Kráľove, kde takéto operácie vykonávali, avšak vrtnútku sa nedal vybaviť. Vzhľadom na krátkosť času lekári rozhodli, že operácia sa musí uskutočniť stoj, čo stojí, v čo najkratšom čase a keďže prevoz do Hradca Kráľove bol sanitkou prídlhý, rozhodli sa, že ma budú operovať v Bratislave. Telefonicky všetko vybavili, aby sa operácia mohla uskutočniť ihneď po príchode. Vyrazili sme sanitkou do Bratislavy (Mama samozrejme so mnou), pričom Mamu lekári pripravovali na to, že aj keď sa operácia podarí, pravdepodobne zostanem pripútaný na vozíku. To bolo však pre Mamu neprijateľné. I v najhoršom bola presvedčená, že to bude v poriadku. Celú cestu, čo Mama sedela vedľa mňa v sanitke, svojim chcením „presvedčila“ okolnosti, že operácia nebude potrebná. A čo sa udiaľo? Po príchode do Bratislavy bol už celý tím lekárov pripravený na operáciu, keď k prípadu prišiel jeden lekár - neuroológ z Kanady (zahraničný slovak, ktorý práve pricestoval na návštevu známeho lekára do nemocnice v Bratislave), krátko sa oboznámil s prípadom, prezrel si röntgenové snímky hlavy a prehlásil: operácia nebude potrebná.

Ujal sa môjho prípadu. O krátky čas som sice ešte nevedel rozprávať, nevedel som písať, čítať, ale som sa už vedel postaviť na nohy. Na tretí deň po hospitalizácii v Bratislave som sa vracal do domovskej nemocnice. Počas 11. týždňov, ktoré som bol ešte v nemocnici som sa učil rozprávať, čítať, písať. Aj keď Mama po dvoch týždňoch s kludom opustila nemocnicu, denne ma navštevovala a nenúteným spôsobom mi stále vstúpila už nie vôľu žiť, ale chcenie naučiť sa písať, čítať, rozprávať, komunikovať, proste žiť plnohodnotným životom. Počas „absolvovania“ tohto uzdravovania lekári konštatovali, že robím zázraky, veď som bol podľa nich prípad, pri ktorom prežije iba jeden pacient zo sto a aj ten zostane na vozíku. Mama si vypočítala ešte vela rôznych upozornení a očakávaní lekárov na odozvu po chorobe, avšak žiadne z ich štatistických „prorociev“ sa nesplnilo. Myslím, že ma nevylicili ani lekári, ani žiadne lieky alebo akékoľvek iné prostriedky, ale uzdravila ma moja Mama silou svojej myšlienky a svojou vierou v svoju myšlienku. Vela krát ma veľmi mrzí, že nemám v sebe takúto silnú vieru, ako mala moja Mama v tomto prípade, a žijem životom, ktorý je skôr zlý ako dobrý, no snažím sa všimnúť tých pár jednoduchých zákonov prírody, ktoré nám boli dané k dispozícii, no ešte ma čaká naučiť sa podľa nich žiť. Je to možno ťažké, v tejto uponáhľanej dobe obrátiť svoju myseľ i na niečo iné, ako sú bežné starosti, väčšinou spojené iba so zbytočnosťami, ale oplatí sa to skúsiť, keď nie pre druhých, tak aspoň pre seba a svoje presvedčenie. Časom musíme sami spoznať, že život je o niečom inom, ako o nadobúdaní nezmyselnosti, ktoré keď máme, zistíme, že sú nám nie až také potrebné, ako sa zdali byť na začiatku. Skúste si zrekapitulovať deje vo svojom

živote a dať si odpovede na otázky, prečo sa udialo práve to, čo sa udialo a verím, že nájdete jednoznačné odpovede prameňiace v týchto prazákonoch stvorenia. A spoznáte „vzorec“ svojho osudu, ktorý si budete vedieť ovplyvňovať sami – po tomto presvedčení musí byť lepší. Väčšinou takéto silné myšlienky, ako mala moja Mama, prichádzajú k človeku buď vo veľkom žiali, kedy sa otvára priestor pre pôsobenie ducha – ktorý je

oveľa silnejší, ako všetko materiálne (napr. moje telo), alebo vo veľkej radosťi, na ktorú sme už väčšinou zabudli. Šťastný môže byť ten, kto vytvorí takúto silnú myšlienku, ktorá sa stane presvedčením, slobodne a vedome pre blaho seba i druhých a nie len v silnom žiali prípadne veľkej radosťi.

*Na záver Vám chceme „iba“
podakovať za to že „STE“.*
Lubo

Úsmev

Sedeli sme na káve. Zrazu vbehol dnu mladík. Porozdával po stoloch malé sádrové sošky a kartičky, na ktorých nám oznamoval, že je hluchonemý a týmto vlastne žiada o pomoc, o príspevok. Cestou na späť zozbieral kartičky a sošky, prípadne peniaze od tých, ktorí chceli. Ja som sa rozhodla prispieť, ale mala som s neho taký zvláštny pocit. Obchodník a celkom šikovný, po-

myslela som si. Keď mi však podakoval, úžasnym nemým úsmevom a rozžiarenými očami, moje srdce zmätko a ten zlý pocit sa rozplynul. Človek nedokáže darovať nič krajšie a jednoduchšie ako je úsmev. Nie nadarmo sa hovori- úsmev ako dar. A v tomto sme si všetci rovní - hluchonemí, slepí aj my zdraví - úsmev dokážeme darovať všetci a preto nim nešetříme!
Eva

Perličky s distribúcie časopisu PPŽ

Nedaleko kostola v jednom meste ponúka náš distribútor časopis. Všimol si ľudí ktorí sa pri pohľade na kostol a kríž s ukrižovaným Kristom sa úctivo a zbožne prežehnávali. Títo ľudia, až na malé výnimky, svorne nejavili záujem o náš časopis aj napriek osloveniu nášho

distribútora. Ako keby ukrižovaný Kristus pred kostolom vyžadoval väčšiu pozornosť a záujem ako živý človek pred kostolom. Nekrešťania ktorí prechádzali okolo kostola bez prežehnania ochotne podporili nášho distribútora a mnohí tak urobili radosťou.

DILEMA

No takže, byť a či nebyť? - No povedz. A ešte predtým než odpovieš, sám seba sa spýtaj: Ktorá je biela a ktorá čierna? Kedy je deň a kedy noc? Kde je raj a kde je pekló? Ako je dobre, ako zle? Prečo áno a prečo nie? Čo je začiatok, čo koniec? Kto som ja? Kto si ty?

A teraz pýtam sa: byť, či nebyť? Byť, či nebyť?

Ako? Nekonečná dilema. Presne tá, ktorá je tu odjakživa a preživa aj naďalej v nás. Na jej dôkaz sa raz za čas objaví hlas, ktorý zahľadá ťa otázkou a to je sieť, z ktorej cesty spať niet. Ty preto odpovedáš a podľa odpovede dostávaš karty a hráš. Smer si vyberáš, pričom: priama a široká je cesta končiaca peklom a úzka a klukatá je tá, ktorá smeruje za svetlom. No a keďže ani minca nepadá na hranu, preto aj ty musíš zvoliť svoju stranu, len tebou vytvorenú a tiež tebou zastavanú. Preto že, každý z nás sám si je tu osudu strojcom, života tvorcom a myšlienok vládcom.

Druhý môže ti byť radcom alebo zradcom, pretože tu každý má to svoje. No a väčšinu absolútne nezaujímajú tvoje, to sú presne tie zdroje, kvôli ktorým život predstavuje neustále boje. A to nie sú iba moje paranoje, ale obrovské bludisko, východisko blízko, ja neopustím bojisko. Pokým ty sám pravdu nespoznáš, neuznáš, že to čo rozdáš, dáš, daruješ, patrí ti viac ako všetko čo zoberieš. Ale aj tak vždy len podľa seba vyberieš, sám dileme odpovieš. No a preto je svet presne taký, aký si ho vytvoríš. No tak mal by si to už konečne začať chápať, oči si otváraj a od záporu klad rozoznávajú a ľudí od ľudí rozpoznávajú. Keď tak učíniš, zistíš, že klopeš na dvere a pritom len ty sám máš kľúč. No tak sa vo viere daj po sfére k vyššej sfére, s odvahou, s ktorou svetelný lúč vyberie sa hrdó krutou temnotou v každej jednej diere.

Ľudská myseľ, ako to miesto nekonečných

súbojov opačných pólov, protikladov. Niekedy pod nadvládou kladov, ale pravdou je častá nadradenosť zákona, človek ale dostal ten dar. A Ty si dostal ten dar a rozhoduješ na základe vlastného výberu. Svojho vlastného (vlastného!) výberu.

Všetky myšlienky vytvárajú slová, no a slová podnecujú činy, nič na svete nedeje sa len tak bez príčiny. Všetky akcie dočkajú sa reakcie. No a všetci ľudia čo súdia sa raz prebudia a zistia, že bezciele blúdila nekonečnou tmou. A že život už prestal byť hrou, ríšou snov, a stal sa ostrou odvetou ich činov a poslednou metou ich životov. Sami sebe stali sa „achylovou päťou“, zasiahnutou práve touto vetou, že: „každý raz dočká sa plodov“ a následky bude musieť znášať. A preto snaž sa farbu vnášať do životov iných, sivých, tých druhých, ktorých myšlienok zmocnila sa moc a majetok...

Takže tu a teraz, vítam ťa do vyššej ríše, ďaleko za hranicami. Skutočnosť, svet bez rozdielností, ktorý bol vytvorený za účasti predstavivosti dvoch bytostí, ktorým ale vypomohla fantázia, vrcholná dimenzia človeka a vďaka nej preniká tu teraz do vašich uší a duší invázia pravdy. Explózia slov, ktoré prekonalí hradby vystavané myslou a stali sa zmyslom, podstatou vašich životov a tiež aj príčinou činov, ktoré postupne vykryštalizovali do spolupráce, kedy spojili sa častice z ulice do ucelenej dvojice tiel, jeden diel, jeden cieľ. A to preskočiť stereotypom vytvorené hranice a nájsť tam to miesto kde len myšlienka je stavebný kameň, nekonečný prameň a plameň, ktorý dokáže ničiť alebo tvoriť. Musíš zvoliť čo robiť, hovoriť ako žiť a vôbec prežiť, byť, či nebyť. Byť, či nebyť?

No tak čo? Našiel si odpoveď? Ak áno, no tak povedz. Kde je vlastne rozdiel medzi tebou a mnou, medzi svetlom a tmou? No a to je presne mojou nekonečnou dilemou.

ved meno nepišem, ale čo keby ste dali maličkú časť priestoru v inzeráte, kde by ste ponúkli takýchto ľudí, sú to ľudia zdravotne aj duševne postihnutí, navzájom ste sa spájali s takými organizáciami čo sa starajú o takýchto ľudí, že by ich prijali ako pracovné sily, ale zároveň by tam bývali i za cenu, že by veľa neurobili, no budú mať možnosť sa spamätať, keď budú vidieť, že sú horší od nich po stránke zdravotnej aj duševnej. Pokiaľ sa im nepodá pomocná ruka zabárajú sa do bahna ešte hlbšie a my nevládzeme im po materiálnej stránke pomôcť. Tu už neplatí povzbudenie duševné slovami, ale zaväžia len skutky.

Čitateľka s Považskej Bystrice

Vážená redakcia

Iba náhoda zapracovala, že sa mi dostal do rúk Váš časopis. Pred niekoľkými rokmi som sa iba z útržkovitých zahraničných správ dozvedela o bezdomovcoch. Začala som sa zamýšľať, „Prečo?“ Dodnes som nenašla jednoznačnú odpoveď. Myslím si, že je to asi tým, že sú to ľudia, ktorí rezignovali na dennodenný zápas o stabilitu svojej pozície, o prácu ktorej je čoraz menej, o zvládnutie platenia nájomného, inkasa a iných poplatkov, ktorých výška je čoraz vyššia. Keď sa k tomu pridruží závislosť na alkohole, drogách, ktoré neriešia problém, ale naopak, tak bezdomovec je na svete. Verím však, alebo povedane chcem tomu veriť, že niektorým sa dá ešte pomôcť, že sa chytia podávajúcej ruky a postavia sa na vlastné nohy. Je tu totiž riziko, že nič nerobenie a apatické prímánie pomoci je jednoduché. Fascinuje ma však okruh ľudí, ktorí veria, že pomocnú ruku sa oplatí podať a vymýšľajú rôzne spôsoby aby pomoc bola účinná. Bojujú s veternými mlynmi a úspech v takomto prípade je nezaplátiteľný.

Pracujem ako sociálna pracovníčka Odborného učilišťa internátneho v Prakovciach./zatial hrozí že naša škola zanikne na tiež budem bez práce/. V našom zariadení sú chovanci s nariadenou ústavou výchovou s intelektom v pásme mentálneho postihnutia. Chovanci ktorí vyrastali v detských domovoch, nemajú rodičov alebo kontakt s nimi. Sú plne odkázaní na našu pomoc. Pri odchode zo zariadenia, je mojou povinnosťou, zabezpečiť im azylový dom, charitný dom, kam nastúpia po skončení štúdia. Vzhľadom na mentálny postih a rôznorodé ich charakterových črt, je pre pedagógov s nimi práca namáhavá. S praxe viem, že bezproblémovým chovancom sa mi, ako tak podarí nájsť azylový dom. Máme však chovancov, ktorých povaha je značne komplikovaná. Keďže chceme v práci postupovať ferozo, pri žiadosti o umiestnenie napíšeme aj pravdivú charakteristiku a v takomto prípade sa všetky dvere zatvárajú. A teraz konkrétne:

V júni 2004 ukončí štúdium v našom zariadení chovanec Ivan Berky, trvale bytom Vrútky, ktorý celý život vyrastal bez rodičov a máva časté depresie, ktoré sa pri dobrej vôli dajú zvládnuť. Potrebuje byť stále vypočutý, ale cítiť autoritu. Je navonok mierny, iba veľmi smutný, plačlivý a keď si nevie rady sám so sebou má sklony k sebaublížovaniu, ktoré však nikdy nie je naozaj, je to forma sebaupozornenia, „som tu, mám depresiu, je mi ťažko až tak, že som si porezal ruku“. Chovanec je ambulantly liečený na psychiatrickej ambulancii s občasnými hospitalizáciami.

Čo s ním, keď ukončí v júni školu? Otec je v domove dôchodcov, matka migruje, azylové domy, ktoré však na strednom Slovensku nie sú, až na možno malé výnimky a tie sú v raji plné. Žiadosti ktoré som rozposlala pri zmienke, že sa liečil na psychiatrii dávajú zápornú odpoveď. Po rozhovore s lekármi a primárom psychiatrického oddelenia, kde bol liečený, jednoznačne tvrdí, že jeho stav nespĺňa podmienky na udelenie invalidity, respektíve prijatie do trvalého pobytu do ústavu. Akú šancu má náš chovanec? Mnohé charitné zariadenia majú iba poradenskú činnosť, alebo vývarovne. Telefonicky aj písomne sme už oslovili Azylový dom Vranov nad Topľou, Spišské Vlachy, Mestský úrad Vrútky, Martin, telefonicky charity Trstená, Zázrivá, Janovce, Liptovský Mikuláš – skúsime ďalej.

Na základe týchto skutočností, zašlite nám Vaše stanovisko o prijatí do Vášho kempu. Prikladáme aj charakteristiku nášho chovanca.

Jana Matzová, soc. pracovníčka OUI Prakovce

Srdečne Vás zdravím

Tam kde bývam poznám bezdomovca a volá sa Blažej. Je veľmi zuboženom stave, má zapálené obidve nohy, do nemocnice a do azylového domu ho odmietajú zobrať. Je zaväzavenný. 12.4. som si zobral vaňu a umyl som ho, dal som mu čisté

oblečenie aby tak nesmrdel. Ja viacej mu nemôžem pomôcť. Ale bez pomoci zomrie, je veľmi zoslabnutý a sotva sa vlecie. Keby ste mohli pohnúť nejakými pákami ako mu pomôcť, odpište! **Balog Ondrej, Hurbanova 37, Trenčín**

Odpoveď našej redakcie

Vďaka Vám ľudia za ochotu pomáhať známym či neznámym, chovancom ktorí žijú často v inej prítomnosti a realita je pre nich neznámym svetom. Teší nás ochota ktorá často prekračuje rámce povinností, kompetencií a niekedy aj možností. Naše riešenie aj kemp nie je jediné riešenie a zariadenie na Slovensku. Nie sme Spasitelia všetkých chudákov. V našom malom kempe sa v súčasnosti tlačí v dvoch malých chatkách a kempovej Avii 13 ľudí a hlása sa nám ďalší. Radi vyhovíme každému a poskytneme mu aspoň najnutnejšie 2 metre štvorcové na prespanie. Rozširovanie kempu je podmienené stavebným povolením, ktoré ešte nemáme a navyše sa nemôžeme nazývať ani zariadením, ktoré mnohí chápu ako inštitúciu ktorá funguje s akejsi podpory či dotácií. Zatiaľ fungujeme ako značné provizórium v značne provizórnych podmienkach. Možnosť najväčšou možnosťou je vydávanie nášho časopisu PPŽ ktoré čiastočne financujú naše skromné aktivity. Ani naša či iná medializácia neprispieva moc na pomoc takzvaným „skrachovaným existenciám“ ako nazývame alkoholikov, psychiatrické prípady a pod. No veríme že sa nám podari prekonať aj túto bariéru. Pani z Považskej Bystrice ktorá chce pomôcť svojej bývalej kolegyni, možno niečo vysvetlí list od sociálnej pracovníčky z Prakoviec. Dnes sa stráca podpora ochota ktorá nám bola ešte v nedávnej dobe viac vlastná. Kedysi viac mocní pomáhali bezmocným, dnes to vypadá skôr naopak, že bezmocní pomáhajú bezmocným. Pán Balog okúpál zavšívavého bezdomovca, jeho snaha je hodná obdivu a úcty. Jeho obetavosť je príkladná a hodná podakovania nás všetkých. No veríme, že aj to sa zmení, že mocní pochopia, že miesto exkluzívnych dovoleniek, luxusných aut, dotácií do športu, investovanie do bezbrehej reklamy a iných „investícií“ bude viac azylových domov, možno viac kempov. Možno, že mocní pochopia, že v týchto zariadeniach sa môžu ocitnúť aj ich deti a potomkovia ktorí nezvládnu konzumný život, alebo aj oni sami. Možno, že mocní pochopia, že svoje svedomie si neocistia žiadnou exkluzívnou dovolenkou na konci sveta, že potešenie nenájdu v žiadnom luxusnom prepychu.

Často sa cítíme bezmocní a slabí, naša bezmocnosť nás niekedy núti si zanaďovať, môžeme použiť arzenál slov hraničiacich s nenávisťou ktorá nie je vlastná bezdomovcom, skôr bežnej populácii. Použijeme tento „arzenál“, pre zamyslenie nás všetkých. Lebo nikto nie je bez viny a odhalenie svojich slabostí je niekedy bolestivé a nepríjemné ale zároveň aj poučné.

Hej vy, „hajzľáci“, ktorí sa radujete so svojich falošných potešení, vaša radosť je pokrytectvo a nikdy svoju falošnú radosť nemôžete uspokojiť. Nech sa vyberiete na lov do Afrických saván, či na pláže ďalekých ostrovov vaše svedomie sa vám raz ozve. Stane sa tak vtedy keď vás začne žrať rakovina ktorú ste si svojou pažravosťou vyslúžili. Stane sa tak vtedy keď ochrnie na mozgovú mŕtvicu a stanete sa bezmocným a slabým. Pred tým ste sa cítili silný, boli ste bezohľadní a dnes vám ktosi prebaluje plienky. Vtedy pochopíte že ste nemuseli takto dopadnúť, že stačilo vnímať svet okolo seba. Ž stačilo pomáhať a dať so svojho neúmerného prebytku tam kde treba. A necíťte sa „hajzľáci“ ako mecenáši a dobrodinci, lebo dnešní bezmocní dávajú viac vám. Nie je pre Vás viac, aby ste dožili svoj život dôstojne a neodkázane? Neschováte sa pred týmito slovami, svedomie vyrukuje v pravú chvíľu a v pravý čas a položí na lopatky aj toho najväčšieho zurvalca. Neklamte a nepodvádzajte štát ani nikoho na tomto svete. Ak nie, nájde sa niečo okradne a podvedie vás. Za Vaše nakradnuté prebytky ktoré mŕtate na neúčelne radovánky raz niečim vzácnym zaplatíte...

A tak by sme mohli pokračovať, no aj tak nám to nepomôže, ak sa nebudeme spoliehať na vlastné možnosti a možno, že to tak má byť. Veríme, že tieto slová „nenávisť“ padnú na úrodnú pôdu, aj keď nechceme zatracovať všetkých. Možnože nie je vhodné spájať alkoholikov s psychiatrickými prípadmi, no žiaľ keď treba pomôcť, forma sa vždy nájde. Kto k nám príde je vítaný. Neveríme, na náhodu, keď sa nikto ocitne pred bránou kempu tak vieme čo treba urobiť a úsilie prísť a požiadať je veľmi dôležité. Bez tejto základnej snahy neradi nič sprostredkovávame. A tak to bude aj s týmito ľuďmi o ktorých píše naši obetaví čitatelia. **Redakcia PPŽ**

Rady hlúpeho Jana

1. TÉMA

Otvorený list podnikateľom, anorektickým sekretárkam, právnikom a exekútorom a iným vlkom odetým v ovcích rúchu.

Ja hlúpy Jano odkazujem Vám „podnikatelia“ ktorí sa oháňate svojou zodpovednosťou a úmernou prácou, že vaše počínanie hraničí často s úzerou, tvrdým vykorisťovaním a podvodom. Väčšina vašich zamestnancov pracuje za minimálne mzdy no Vám nie je ľúto voziť seba v miliónových autách. Vaše anorektické sekretárky a milienky niekedy aj manželky, vozia svoje štyridsať kilogramové zadky v robustných džípoch či drahých autách a sále viac vás navštevuje vzdialené končiny sveta. Vaše dovolenky v Afrike, Ázii, na vzdialených ostrovoch sa šplhajú do obrovských súm. V nedávnej minulosti obrovských ziskov dosahovali veksláci, dileri drog no dnes je podvod a úžera legálnou súčasťou štátu.

Mnohí z vás nemajú hanby, cti, o charaktere nehovoriac, vykorisťovať svojich podriadených a zneužívať ich strach a beznádej. Dnes sa uvádza priemeraná mzda v národnom hospodárstve okolo 13.000 Sk, no tento priemer dosahuje len málokto, alebo časť pracujúcich. Kto zvyšuje priemer, keď podľa ankiet dosahuje úroveň plátov ďaleko nižšiu úroveň? Podvod a ohľupovanie nejestvuje len u podnikateľov, ktorí často neokrádajú len vlastných zamestnancov ale aj robia podvody s nezaplatenými faktúrami, daňami a pod. ale aj u štátnych inštitúcií, ktoré si vymýšľajú vlastné štatistiky, vlastné prieskumy verejnej mienky. Klamstvo je pracovným nástrojom aj mnohých politikov, klamanie do očí sa stalo módou a vraj aj nutnosťou.

Preto ja hlúpy Jano vám odkazujem, skončíte sa tvrdým a bezohľadným vykorisťovaním, lebo skôr či neskôr niekto ožobračí vás, boháči a nenažrančí. Mnohí odchovaní kapitalisti nášho veku skončili ako žobráci a vy si nemyslíte, že na vás existuje výnimka.

Preto anorektické sekretárky a milienky podnikateľov vzdajte sa svojich dvojitonových tátošov alebo ich využijte ako kyvadlovú prepravu pre počestných nezamestnaných, ktorí nemajú na cestovné. Svoje štyridsať kilogramové telá ožité v koži v pohode odveziete aj v menších a ľahších autách a navyše ušetríte ľudstvo od nadmernej spotreby drahých palív, emisií, množstva materiálu ktoré boli použité na vaše automobily. Oteraz bude pre vás hanbou voziť sa na veľkých a drahých autách, chápujúci spoluobčania vám to budú pripomínať chápujúcim úsmevom. Zapamätajte si, že skromnosť nie je hanbou ale cnosťou! Pripomínajte to svojim šéfom, ktorí to tiež kedysi vedeli, dnes na to len zabudli.

Pripomínajte svojim šéfom, že naj-

prv nech dajú zodpovednú plácu ľuďom, ktorí tvoria hodnotu a potom nech si kupujú drahé autá, luxusné domy a exkluzívne dovolenky. Toto krédo by malo byť prvoradé pre pánov podnikateľov. Nepochybné aj medzi podnikateľmi sú výnimky a túto zásadu dodržia, no módu sa stal pravý opak. Svoje svedomie si neocistíte na žiadnej najlepšej a najdrahšej dovolenke, preto tieto peniaze s radosťou investujte do ľudského potenciálu a budete dobre spať, neskosí vás infarkt ani mŕtvica či rakovina či nepredvídaná nehoda. Nie je to pre vás viac?

2. TÉMA

Otvorený list ozbrojujúcim zbohatlíkom ktorí si na svoju obranu kupujú zbrane, bojových psův a drahé kamerové bezpečnostné systémy.

Vraj sa bojíte a na svoju obranu ste ochotný investovať tisíce. Nestacia vám revolyer nebyvalých ráží a mnohí keby to bolo možné, by ste sa radi

ozbrojili kanónmi, obrnenými transportérmi, či bojovými vrtníkmi podľa vzoru amerických filmov. Mnohí s vás vypúšťajú na svoje dvory svorky psův s ovisnutými ganbami, ktorých nazývame bojovými plemenami, aby vás chránili pred lumpami ktorými sa vraj hemží svet. Majetnejší si najímajú bodygardov, ktorí so svojimi vyholenými a zvráskavenými lepkami vyzerajú hrozivo podobne ako predchádzajúce plemená. Mnohí s vás si vybavili domy a záhrady kamerovými systémami nebyvalých možností, kde je zaznamenaný každý pohyb. Amerík z vás si podľa vzoru amerických filmov

predstavujú potencionálnych lumpov a zlodejov ktorí ohrozujú vás a vašich milovaných blízkých.

Čoho sa bojíte? Mnohí s vás tvrdia že nikoho neokrádate, že žijete poctivým životom len celý svet chce ohroziť a okradnúť vás. Mnohí s vás si nevedia spomenúť ako okrádajú druhých, či už neúmerným ziskom alebo úzerou. Neúmerným ziskom, ktorí si „pribíjate“ na rôzne tovary a služby sú dobrým dôvodom, že vás okradnú. Pamätajte si, zlodeji okrádajú zlodejov, preto prestaňte kradnúť a nebudete vidieť v dôchodcovi ktorého okrádate na každom kroku svojimi tovarmi a službami potencionálneho nepriateľa. V Rómovi na ulici na ktorého podozriivo pozeráte, nebudete vidieť zlodeja, lebo zlodeji okrádajú zlodejov. Ak sa stane občas výnimka, tak potvrdí pravidlo.

Takže milí militaristi a zbohatlíci, vaše investície do ochrany či obrany sú vyhodnené milióny. Miesto zbraní investujte do základných životných potrieb ľudí ktorých dnes nazývame lumpami. Miesto psův nakŕmte Rómske deti, miesto drahých kamerových systémov investujte do osvetly – a hlavne prestaňte kradnúť – a celý svet prestane kradnúť a ohrozovať vás.

Reakcia na článok v č. 9, O politikoch.

V postrechoch na politiku nášho štátu autor pravdepodobne opísal pocity mnohých ľudí. Skutočne občan ktorý pracuje, každý deň od svitu do mrku nezarába ani tolko aby mohol spokojne (nie nadštandardne) žiť. Neustále zvyšovanie cien nás núti premýšľať nad každou korunou. Neistota a strach vedie ľudí k podráždenosti a nevšímavosti. Nečudo, že je každému bližšia vlastná bolesť ako cudzia. Ale aby som sa dostala k tomu prečo vlastne píšem do Vašej redakcie: V článku ma zarazila otázka: „Kde speje spoločnosť, ktorá uznáva bankových a iných úradníkov s platmi na úrovni Európskej únie a neuznáva krivdu biednych, ktorým postačí zlomok platu bankového úradníka, aby vôbec prežili?“

Nemohla som potlačiť rozhorčenie a zlosť po predčítaní týchto riadkov a tak som sa rozhodla reagovať. Som banková úradníčka, ktorej nie sú ľahostajní ľudia, reagujem na problémy iných, som proste taká, aký má byť človek podľa predstáv autora článku. Ale mám jednu chybu - som banková úradníčka. Hoci s platom, ktorý ani zďaleka nemožno porovnať s platom na úrovni EÚ, ktorý pokryje výdavky spojené s bývaním a stravou. Nezainteresovaní by si mohli myslieť, že bankoví úradníci zarábajú nehorázne peniaze, o ktorých sa nemôže človeku ani snívať. To, že pracujú od rána do neskorého popoludnia, majú zodpovednosť a radia ľuďom ako najviac ušetriť na tom či onom, porovnávajú, analyzujú a počujúva problémy iných ľudí s porozumením to je asi vedľajšie. Nie je bankový úradník ako bankový úradník a prečo nás hádže autor do jedného vreca, je pre mňa nepochopiteľné. Ak sa majú poskytovať objektívne informácie o situácii, malo by sa bližšie špecifikovať kto je kto. Jednostranný pohľad vyvoláva u ľudí jednostranný pohľad. Noviny majú moc, že môžu ovplyvňovať názory ľudí. Tak prečo ich objektívne neinformovať?!

S pozdravom Čitateľka s Nitry

ODPOVEĎ NAŠEJ REDAKCIE

Nášu odpoveď milá pani začneme od konca Vášho listu. Chceme Vás upozorniť na dôležitú vec: Nikdy sme našim čitateľom nesľubovali objektívne informovanie. Viac krát sme dôrazne pripomínali, že naše „pravdy“ sú len naše pravdy, a od skutočnej Pravdy sú veľmi daleko. Naopak našim čitateľom sľubujeme, že naša objektívnosť končí pri každej obhajobe, alkoholikov, narkomanov, lenivcov, prostitútok a všetkých ktorých vnímame ako nepotrebné zlo. Všetky ostatné médiá sľubujú, že budú objektívny, spravodlivý, pravdivý, no my sľubujeme pravý opak. My sľubujeme, že budeme kritizovať „dobrych“ aj „spravodlivých“ a zrejme sa im to nebudú moc páčiť. Ak sa Vás náš článok dotkol, či pobúrilo, mrzí nás to, no sľuby sa tiež snažíme plniť. Či majú niektorí bankoví a iní úradníci platy na úrovni EÚ nie je až také dôležité. Dôležitejšie je, že sú ľudia ktorí zarábajú obrovské peniaze, a sú ľudia ktorí ledva prežijú. A viete milá pani, že títo „bohatí“ sú nešťastní ľudia? Že nadbytok ktorý majú ich raz bude boľaví, ak ich už dnes neboli? Týchto ľudí vidia na námestiach naši distribútori, poznáme ich ľahko, sú v neustálom zhone lebo keby sa zastavili zrejme by ich pokúšalo svedomie, tvária sa nevšímavo a arogantne. Sú ochotní minúť množstvo peňazí na značkové veci či iné čačky a sračky, no pomôcť chudákovi pár drobnými je pre nich neúčelné mňanie peňazí. Niektorí sa pri tomto obdarovaní tvária strašne dôležito a náležite povýšenecky.

Čo tak Vám pripomenúť nafúkaný potentáti, že všetky peniaze ktoré prehádzate na neúčelné a drahé nezmysly vám vôbec nepat-

ria? Viete, že patria tým, ktorých povýšenecky prehládiate? Ináč by ste sa tak okolo nich nerútili, možno by ste si obzreli aj svojich darcov.

Tieto slová kritiky patria všetkým, kto sa tvári nevšímavo a arogantne.

Nechceme posudzovať Vašu prácu bankovej úradníčky, ani hodnotiť jej dôležitosť, skôr sme chceli pripomenúť, že niektoré profesie sú nadštandardne odhodnotené a niektoré veľmi málo. Kedysi nám pripomínali, že každá práca by mala byť dôležitá a potrebná, no dnes sú vraj niektoré dôležitejšie a potrebnéjšie. O čo je dôležitejšia práca vyberača kontajnerov ktorý šetrí životné prostredie a zbiera druhotné suroviny, ako práca úradníka /nie len bankového / ktorý skôr mňá ako produkuje? **S pozdravom redakcia PPŽ**

Milá redakcia PPŽ

Rada by som reagovala na článok v listárni kde ste odpovedali pani Duchoňovej. Rada by som prispela k tejto téme aj svojím názorom, ktorí som získala s vlastnej skúsenosti. Snáď pochopíte, že keď nenávidím alkoholikov, nie som bezcitná a duchovne prázdna.

Vyrastala som v úplnej rodine na dedine. Pri spomienke na moje detstvo vidím môjho agresívneho otca potáčajúceho po dome. Otec je alkoholikom približne 15 rokov. Alkohol nevie odmietnuť, dokonca ho prekladá pivom, aby sa dostal najrýchlejšie do alkoholickéj agónie. Pamätám si večer, keď som mu ako teenagerka navrhla liečbu. Snažila som sa mu vysvetliť, že to bude najlepšie riešenie. Jeho odpoveďou bola názorná ukážka ako ma bude škrtiť, keď mu to navrhnem znova.

Pravidelne víkendové noci prichádzal domov pod vplyvom alkoholu. Budievala som sa na krik a nadávky, búchanie po stole. Schúlená pod perinou som to počúvala. Vystrašená, studená a trasúca sa.

Pokračoval fackami a udieraním do našej mamy. Bitka bola sprevádzaná oplzlými nadávkami. Spolu s bratom sme ju bránili vlastnými detskými telami v pyžamkách. Doteraz cítim ten krémový pach. Je pravdou, že nás nezbil, no myslíme, že tie rany by boleli menej ako pohľad na našu zbitú usedavo plačúcu mamu. Detská duša je veľmi hlboká a zapamätá si toho veľa. Vyvraciam vaše tvrdenia, že opití vedia milovať. To predsa neboli prejavy lásky, ale čistej nenávisťi, bezcitnosti a zla.

Otec vyhazoval mamu z domu. Vyhádzal jej veci zo skrine, periny von oknom. Do domu sme ju pustili s bratom keď zaspal. Chodili sme po dome ako myšky a modlili sme sa, aby sa nezobudil. Kto by miloval človeka, čo týra takto mamu pred jeho očami? Kto? Bolo toho viac, ale tie spomienky sú pre mňa veľmi bolestivé. Trvá to do teraz, no nie tak často ako v minulosti. Otec pokračuje v pití a nezabúda občas mamu potupiť a ponižiť, Celých 15 rokov jej robí tieto žiarlivostné scény, neoprávnené. Mama je slušná a starostlivá žena. Dobré nás vychovala a starala sa o nás. Nikdy neodmietla pomoc ani otcovi.. Myslí si, že zo strachu, či povinnosti. Ved lásku k nemu z nej dávno vybil. Mám 26 rokov a som už vydatá. Mám pekné manželstvo. K svojmu otcovi som si doteraz nevytvorila priateľský vzťah. Beriem ho ako otca no som k nemu citovo odmeraná. Príliš si toho pamätám, aby to bolo inak.

Dúfam, že aj naďalej zostaneme v kontakte. Rada si prečítam váš časopis a rada prispejem svojimi názormi. Za možnosť vyjadriť sa ďakujem a želim veľa úspechov. Na záver Vás chcem poprosiť, nezverejňujte moje celé meno. Ďakujem.

Marcela

ODPOVEĎ NAŠEJ REDAKCIE

Milá Marcela, ďakujeme za vaše vyznanie a krutú skúsenosť. Verte, že veríme, že keď člo-

vebo nie nie je bližšie k láske ako nenávisť a to nie je fráza, to je fakt. Ak budeme odvíjať našu odpoveď z tohto postulátu, spoločne dospejeme k novému poznaniu a pochopeniu. Pod Láskou si všetci predstavujeme, že sa všetci budeme správať ako anjeli, budeme k sebe tolerantní, milí, láskaví, obetaví a pod. Milá Marcela chceme Vám pripomenúť, že láska má tisíce iných podôb. Veľká láska má aj podobu násilia, krutosti, bezbrehého egoizmu. Môžeme aj povedať, že všetka neláska je tiež prejavom lásky. Tvoj otec bol príkladom takejto nelásky alebo krutej lásky. Tvoj otec vedome či nevedome prijal na seba bremeno alkoholika a násilníka, nemal zábrany použiť svoje metódy aj na deti. Spolu s bratom ste prežili obrovský stres, dnes to vidíte ako niečo strašné, vzbudzujúce nenávisť voči Vášmu otcovi. Čo keď je to všetko inak? Ste ochotná pripustiť aj inú skúsenosť s tohoto zážitku? Ak nie nečítajte ďalej, ak áno budeme pokračovať.

Pokúsime sa pripomenúť to dobré čo ste dostali, tým, že ste prežili svoju nepríjemnú skúsenosť. Ste človek vnímavý a aj súcitný, nezaujímali by ste sa o problémy druhých ak by ste ich sama neprežila. A vy ste v detstve prežila problémy s otcom a situácie ktoré ste zažívali stmelili celú rodinu. Situácie boli dramatické, možno pre Vás aj hororové, do dnes ste ich vnútorné neprijali. Odstupom času aj tak zistíte že nejestvuje situácia ktorá je taká dramatická, že by sme ju vnútorné neprijali. Prijatie situácie je aj odpustením a nič nie je dôležitejšie ako odpustenie sebe aj druhým. Po dlhých úvahách zistíte, že každá stresová situácia nás niečím obohatila. Myslite si, že deti z ideálnych rodín chápu súvislosti ktoré sú Vám jasné? Po dlhých úvahách zistíte, že ste bohatý človek, bohatý poznaním. Ešte si myslíte, že otec Vám do života nič nedal?

Pre Vás by bolo dobré, odpustiť mu a vidieť ho ako otca ktorý daroval možno svoju nenávisť, zlobu, agresivitu, no verte, človek ktorý nenávidí, vlastne miluje. Máte milujúceho otca, no jeho láska má tvár netvora a nie anjela ako by sme ju všetci chceli vidieť. A pokiaľ ostanete nenávidieť svojho otca, nič sa vo vašom vzťahu nemení, lebo láska ostáva a všetko ostatné pomíne. Láska je vraj večná. **S pozdravom redakcia PPŽ**

Vážení!

Dostal sa mi do rúk Váš časopis a hoci obdivujem Vaše ušľachtilé snahy, nedá mi, aby som komentoval článok z čísla 9, kde sa niekto vyjadruje k islamu.

Hovorí, že islam si plne zaslúži našu pozornosť, pretože je náboženstvom tolerantným a spravodlivým...?!

Kedysi som preštudoval všetku dostupnú literatúru o rozličných náboženstvách a snáď preto sa k žiadnemu nehlásim. Podotýkam, že som nebol komunista a nikdy som nebol členom žiadnej politickej strany!

Náboženstvá, reprezentované rozličnými cirkvami napáchali v minulosti veľa zla, mnohé zlo doteraz pretrvávajú. Mnohé cirkvi sa dnes snažia ospravedlniť za všetko utrpenie, ktoré spôsobili – ale to sa netýka islamu!

Ako môže niekto ospravedlňovať náboženstvo ktoré zehná svätým vojnám, fatve a samovražedným atentátikom?!

Náboženstvo vymyslené schizofrenikom, ktorý neváhal použiť prvky jemu známych náboženstiev a ktoré hlása neznášanlivosť proti „džaurom“!

Pisateľ článku sa nepodpísal - nepodpisujem sa ani ja...

P.S. Ale ináč Vám držím palce!

ODPOVEĎ NAŠEJ REDAKCIE

Ďakujeme Vám milý neznámy pisateľ za Vašu reakciu na náš článok. Naše články nepodpisujeme a neznačujeme ako býva zvykom, no nie je pre nás problém zverejniť meno autora. Zvykli sme si nepodpisovať články a uvádzať mená autorov, snažíme viac prezentovať názor ako mená autorov či spoluautorov. No nie je pre nás problém, toto pravidlo porušiť, ak budeme cítiť, že to bude prospešné. Autorom tohto článku je 23 ročný čerstvý absolvent právnickej fakulty Vladko Kašuba. Pre nás bolo obdivuhodné, že mladý človek dokázal pomenovať jednoduchým spôsobom, čo Islám vlastne je. O Isláme sme napísali aj preto, že sa často mystifikuje toto náboženstvo a zbytočne sa vyvoláva vlna nenávisťi. Túto nenávisť často vyvolávajú aj médiá, kde takmer každý deň počujeme o samovražedných atentátnikoch, o terorizme a pod. Ľudí poburujú tieto prejavy, no plytkosť ich vnímania, neskúma príčiny týchto javov a to je zvlášť nebezpečné. Považujeme za potrebné ukazovať na hlbšie súvislosti. Ak skutočne hlása Islám nenávisť voči džaurom, (neveriacim) ako píšete, je múdre a prospešné nehľasať nenávisť voči Islamu, nemyslíte pán neznámy pisateľ? Úlohou nášho časopisu je okrem iného, zmierňovať a obrusovať rôzne druhy nenávisťi a predsudkov, a jedným z nich je určité nepochopenie hraničiace s nenávisťou, je aj názor na Islám. Je to nepochybne náboženstvo ktoré vyznáva miliarda ľudí planéty a zatratíť milióny radových moslimov, ktorí žijú často čestnejšie a statočnejšie ako mnohí „pravoverní“ kresťania by bolo veľkou chybou. Preto podľa pár tisíc extrémistov, nemôžeme odsúdiť milióny statočných moslimov.

Zaujala nás pasáž vo Vašom liste kde píšete, že ste nebol komunista ani členom žiadnej strany. Dnes veľa ľudí zdôrazňuje podobnú skúsenosť a nevieme prečo, po toľkých rokoch, od pádu komunizmu. Pisateľ tejto odpovede poznal človeka, ktorý sa snažil zubami nechtami dostať do Komunistickej strany, no komunisti ho do strany nezobrali, vraj pre jeho nemorálny profil. Po nežnej revolúcii si tento človek postavil kariéru na neustálom tvrdení: „Nikdy som nebol komunista“, a s týmto tvrdením absolvoval politickú kariéru vo všetkých možných stranách a v politike pôsobí do dnes. V dnešnej politike je mnoho ľudí tohto typu a žiaľ so stavom ekonomiky a megalomanského rozkrádania to priamo súvisí. Komunisti aspoň skúmali kádrový profil a možno niekedy aj dobre odhadli, no dnes by sme mali posudzovať ľudí podľa iných kritérií. Keď niektorí intelektuáli dostávali od komunistov po nose, /často aj preto, že boli horší ako predajné dievky/ dnes sa títo intelektuáli vyhlasujú za pravicových politikov. Skutočný intelektuál nemôže byť zástancom pravicovej restriktívnej politiky. Skutočný intelektuál vníma aj sociálne prvky, nakoľko sa sám považuje za vzdelaného a následne, nevytlieva s vodou aj dieťa. Skutočný intelektuál je v prvom rade humanista, čiže Človek ktorý vníma celé spektrum života, že aj slabé a bezmocné robí silných silnými. Mimochodom poznáte ľudí, ktorí sa nazývajú pravicovými intelektuálmi?

V dnešnej dobe by sme sa mali viac sústrediť na pozitívne prvky života, aj toho nepoznaného ktorý radi odsudzujeme skôr zo strachu ako objektívnych príčin. Zvykneme si na určitú rétoriku a do zblbnutia opakujeme tie isté frázy. Keď túto problematiku začneme hlbšie skúmať, zistíme nové skutočnosti a vôbec nemusia byť totožné s doterajším ponúkaným poznaním.

Aj nás by mnohí radi zaškatulkovali za utajených komunistov, dnes nás možno podozrievajú, že paktujeme s islamskou fundamentalistickou organizáciou, včera keď sme obhajovali Rómov pre mnohých to môže znamenať, že sme ich utajení agenti a pripravujeme ich exodus do Európy. Keď sa v našom časopise objaví článok o cirkvi, ktorá vlastní desaťtisíce hektárov pôdy a chudákom ktorí by ju obrábali nedá ani medzu, tak nás nazvú nebezpečnou sektou ktorá vháňa ovečky do rúk diabla.

Milý sčítaný neznámy pisateľ listu, kiež by sme videli za všetkým menej nebezpečenstva, nenávisťi, predsudkov. Viete, že sa ani nebránime vysvetľovaniu, že nie sme komunisti, Rómsky agenti, Sektári, Islamský fundamentalisti, aj tak by nám nikto neveril. K všetkému sa verejne priznávame, aj k tomu čo sme ešte nespáchali. A mimochodom, aj my Vám držíme palce a každý čitateľ tohto časopisu a verte, že to budete cítiť.

S pozdravom a poďakovaním redakcia PPŽ

O Z N A M

Oznamujeme našim sympatizantom z celého Slovenska že naše združenie organizuje na 19. júna 2004 stretnutie našich sympatizantov. Pokúsime sa pripraviť pre Vás program ktorý sa uskutoční na lúke Verejného kempu v Priekope pri Martine v čase od 10.00 h do neurčita. Je možné prespať v stane do druhého dňa. Tešíme sa na stretnutie.

V našom kempu vyrástla nová chatka...

... už aj skleník slúži našim obyvateľom...

... budujeme prístupovú cestu.

Priestor pre život

Vydáva OZ Proces-3, Kratinova 11, 036 08 Martin 8, tel.043/4285653, mobil: 0908 085 758. Vychádza vo vydavateľstve

DELTA - Skalka nad Váhom, e-mail:delta@naex.sk. Registrácia: MK SR 2879/2002, ISSN 1336-4170. Šéfredaktor: Pavol Hroznár, zodpovedný redaktor: Daniel Diškaneč, e-mail: proces3@post.sk. © DELTA